

Пролог

Переддень сонцестояння 2019-го

На пристані стоїть накритий стіл. Тут є все, що відповідає традиціям шведського свята літнього сонцестояння¹: оселедець, молода картопля і снапс², а також м'ясні фрикадельки і шинка на той випадок, якщо оселедець виявиться занадто екзотичним для гостей, які прибули здалеку. На столі, накритому білою як крейда скатертиною, стоїть святковий сервіз. На краях столу легенько майорять від морського бризу кілька шведських прапорців на мініатюрних флагштоках. Це був ідеальний день.

Свято влаштували Улоф Геландер і його дружина Габріела, власники острова Кнектгольмен, який лежить менш ніж за кілометр від острова Терне в Стокгольмському архіпелазі. На пагорбі над пристанню видніється їхня побудована за проєктом архітектора вілла, яку вони називають «дача», — сто п'ятдесят квадратних метрів вільного планування з панорамними вікнами та краєвидом на море. Таке святкування Улоф собі зміг дозволити завдяки торгівлі квотами на викиди та компенсації викидів вуглецю.

Гостей, які сідають за стіл, в захваті щось вигукуючи, четверо. Серед них і Чен Бао, який також має бізнес у кліматичному секторі у себе на батьківщині, в Китаї, зі своєю дружиною Чен Мін. І наостанок Седрик Монтень, депутат Європарламенту, який відповідає за координацію роботи з питань клімату між членами Євросоюзу. Його дружину звати Сюзан.

Господар постукав по чарці, привітав гостей англійською і навіть додав дещо китайською та французькою. Перш ніж піднести

¹ Традиційне свято, яке відзначають у Швеції наприкінці червня, щоб відсвяткувати літнє сонцестояння — найдовший день у році. Це одне з найважливіших свят у шведській культурі, поряд із Різдом.

² Традиційна шведська горілка, що має трав'яний присмак.

чарку, він переконався, що всі вже вміють казати шведською «skål», себто «будьмо». На цю вправу Чен Мін відреагувала сміхом і зніжковілим хихотінням, прикриваючи водночас рот рукою.

З короткого краю столу, захована за парою великих сонячних окулярів і з обличчям, оберненим до води, сидить чотирнадцятирічна донька Геландерів на ім'я Астрід. Вона на дух не переносить це зібрання, і лише погроза Улофа змінити пароль на роутері змусила її все ж таки поступитись і, як це назвав її батько, «репрезентувати сім'ю». Астрід ненавидить цей удаваний радісний настрій, ненавидить запитання, які їй ставлять гості з відчуття обов'язку перед її батьком, дівчину майже розперло від відчуття відрази, коли дорослі, вже напідпитку, стрибали навколо святкового, прикрашеного квітами і листям зеленого стовпа — символу шведського сонцестояння — у спробі навчитись *традиційного шведського танцю* маленьких жабок, а ще їй огидно від того, що серед страв на столі є м'ясо.

Перш ніж гості посідали за стіл, Астрід сфотографувалась біля м'яса і виставила фото у своєму інстаграмі з написом англійською: «Сонцестояння — це вбивство». В дівчини трохи більше чотирьох тисяч підписників, вона викладає світлини, короткі відео і постить про веганство і права тварин.

Астрід дістає телефон і констатує, що вже чверть на другу. Репрезентувати вона буде ще хвилин п'ятнадцять максимум, батько нехай там каже, що хоче. Вона підвела очі в бік гладенької, як дзеркало, затоки і вітрильників, які зі згорнутими вітрилами де-не-де рухалися під двигуном.

«Ціла пішла, співай гоп тра-ля-ля...»¹

Улоф підвівся, і Астрід, ніби від болю, заплющила очі. Вона наче передчувала, що батько почне вчити гостей також цієї *традиційної шведської* пісні, і коли вони, не відчуваючи ритму, почали продира-тись крізь текст пісні, кожен із притаманним їхній мові акцентом, Астрід подумала: «Десять хвилин. Ні, п'ять. Ще п'ять хвилин».

Аби ці п'ять хвилин хоч якось пережити, Астрід натиснула на іконку FaceTime і зателефонувала Альґоту, однокласнику, який, як

¹ Перший рядок відомої шведської пісні, яку зазвичай виконують під час за-стіль із горілкою (швед. *saps*), як, наприклад, на день сонцестояння.

Напис на воді

їй відомо, дуже навіть у неї закоханий. У такі дні, як ось цей, трохи уваги не завадить. Слухаючи телефонні гудки, Астрід обернулася обличчям до води, яка блищала немов золото крізь скло сонячних окулярів. У далечині було чутно, як наближається звук двигуна.

— Що вони там *роблять*?

Астрід Геландер опустила телефон. Обличчя Альгота на екрані було обернене, ніби для того, щоб краще чути, що відбувається по той бік лінії. Дорослі у своєму ж дусі продовжують, як малі діти, наслідувати приклад пісні «Ціла пішла». Але все добре, що в міру. Астрід покрутила головою і знову підняла телефон.

— Тобі краще не знати.

— Ясно. Виклала щось нове?

— Угу. Ось нещодавно.

Поки Альгот вмикає комп'ютер, у телефоні чути потріскування, а потім його обличчя, все в прищах, засяяло широкою усмішкою.

— Сонцестояння — це вбивство. Клас. Вже вісімдесят уподобайок. На тобі ще одну.

Альгот хороший, розумний і завжди підбадьорить. Астрід насправді хотілося б, аби його почуття до неї були взаємними, але в дівчини і так по горло роботи з власними почуттями. До того ж вона почала підозрювати, що, найімовірніше, асексуальна. Вона зроду ні до кого нічого не відчувала, якщо не брати до уваги закоханість в Едварда із «Сутінок»¹, коли їй було вісім, але, певно, причиною тієї закоханості було те, що всі інші теж відчували до нього те саме.

Вона запитує, чим займається Альгот, а він каже, що нічим особливим. І саме тоді у верхньому полі зору Астрід з'являється відкритий моторний човен, що наближається до пристані. Невже мають приїхати ще якісь ідіотські гості? Човен дав задній хід, потім перейшов на нейтральну передачу і зупинився за п'ять метрів від пристані. Астрід підняла голову.

Якого?..

¹ «Сутінки» (англ. *Twilight*) — роман американської письменниці Стефані Маєр про кохання вампіра та звичайної дівчини. Головну роль вампіра Едварда в екранізації твору виконав англійський актор Роберт Паттінсон.

В човні сидять двоє чоловіків. У обох на голові балаклави. Й ось вони присіли і дістали кожен свій...

— Трясця! — залемтувала Астрід і кинулась під стіл саме тієї миті, коли чоловіки відкрили вогонь з автоматів.

Астрід притискається щогою до теплого дерева пристані і чує, як скло і порцеляна розлітаються в неї над головою і як кулі, що вистрілюють з надзвичайно високою частотою, розривають м'ясисту оболонку тіл. Вона чує, як Альгот у телефоні волає крізь ритмічний тріск зброї: «Що відбувається? Що відбувається?»

Темрява під столом пробивається від куль. Вони проходять крізь передній край столу і разом із собою пропускають тонкі промені сонячного світла, якраз над головою Астрід. Вона відчула, як щось вдарило її по правій руці. Телефон тріснув і перелетів через край пристані. Уламок подряпав щоку Астрід, а потім бульк — і телефон упав у воду.

Я помру, я помру...

В ніздрі Астрід пробирається запах оселедця й алкоголю. Тіла навколо неї сповзають з крісел і падають на землю, а автоматні черги не припиняються. Біла скатертину забарвлюється кров'ю, і завдяки останнім краплям раціонального мислення, яке в ній ще залишилось, Астрід усвідомлює, що куля будь-якої миті може розколоти її череп. Вона починає скочуватись до краю пристані услід телефону і дозволяє собі впасти у воду.

Астрід розтинає поверхню води і падає в темряву і холод. Перед її широко виряченими очима коливаються водорості. Її свідомість гасне, і всі розумні думки зникають. Тут унизу тихо і приємно. Тут вона і залишиться. Астрід встромлює праву ногу між двома колодами, на яких тримається пристань, аби випадково не піднятись на поверхню води.

Тихо і спокійно. Зараз усе добре. От би тут тільки було трохи більше світла. Астрід повертіла головою через власну дурість. Як би неважко в це було повірити, але на ній досі були сонячні окуляри. Вони не зламались. Клас!

I

Юлія та Кім

Юлія Мальмрос вперше зустрілася з особою на ім'я Кім Ріббінг під час свого дослідження для роману «Міленіум», продовження якого їй запропонували написати. Після того, як Давид Лагеркранц відмовився від пропозиції, ця несамотивно прибуткова книжкова серія зависла в повітрі, допоки не знайдеться новий належний письменник, який би міг далі розкрити історію про Мікаеля Блумквіста і Лісбет Саландер.

Юлію запитали першою. Її чотири книжки про комісара поліції Осу Форс були успішними як удома, так і за кордоном, де їх видали в близько сорока країнах. Успіх її книжок залежав від багатьох взаємопов'язаних факторів, але суттєвим стала *реалістичність*. В Юлії було більш як двадцять років стажу в поліції, спершу з економічними злочинами, а пізніше у відділі з питань насильницьких злочинів, перш ніж вона, образно кажучи, відклала кийок вбік і взялась за перо. Але що тут сказати, насправді, не все так просто. Був також перехідний період. Юлія продовжувала працювати комісаркою поліції, аж поки не вийшов її другий роман про Осу Форс. Цей твір став проривом і заробив їй стільки грошей, що Юлія наважилась звільнитися з роботи для того, щоб повністю присвятити себе письменницькій діяльності.

А тепер їй запропонували написати продовження «Міленіуму». Юлію це тішило, викликало в ній сумніви і навіть трохи страх. Вона усвідомлювала, що весь світ очікує щось грандіозне і що її життя і фінансове становище зміняться, якщо погодиться. Вона читала про Лагеркранца¹ і про суми, як у Скруджа Мак-Дака, які йому вда-

¹ Давид Гуннар Франціск Лагеркранц (нар. 1962) — шведський журналіст і публіцист, найвідомішою працею якого стала біографія відомого шведського футболіста Златана Ібрагімовича. 2015 року вийшов його роман «Дівчина в павутині», який став продовженням трилогії «Міленіум» Стіга Ларссона.

лося накопичити. Але що Юлія робитиме з цими грошима? Її власні книжки дозволили придбати велику кутову квартиру біля площі Ернторгет у Старому місті Стокгольма, а також електричну «тойоту пріус», на якій вона мало коли їздить. Жінка зробила ремонт на дачі на острові Терне і збудувала пристань. Чого ще їй треба? Звісно, вона б також могла збудувати басейн, але чи варто ризикувати своїм добрим іменем заради коротенького щоранкового купання?

Врешті-решт, вирішальним фактором стало марнославство. Жінка вирішила взятись за цю справу лише заради того, щоб продемонструвати, що вона може, вона ще всім *цим негідникам* покаже. Юлія ще наразі не знала, хто були ці негідники, але ж десь вони мали бути, в засідці. Загалом, її позитивно сприймали як читачі, так і критики, але серед них стовідсотково були і скептики. Юлія Мальмрос? «Міленіум»? Пхе!

Дещо її лякало: це була Лісбет Саландер. Юлія прочитала всі книжки з серії «Міленіум» і знала, що значна частина сюжету присвячена кібершахрайству й електронному шпигунству. З персонажем Лісбет вона в змозі впоратись, а ось із програмуванням і хакерством? Знання Юлії про комп'ютери закінчувались на питаннях, пов'язаних з економічними злочинами, але вони навряд чи були корисними, і ще й до того ж застарілими. Їй знадобиться допомога.

Юлія звернулась до видавництва і попросила в них знайти людину, яка розуміється на тому, чого не знає вона. Авторка проводила ретельні дослідження також для своїх книг, і було б нерозумно несерйозно поставитись до чогось настільки очікуваного, як «Міленіум». Поки Юлія чекала на відповідь із видавництва, вона розпочала роботу над скелетом сюжету.

Її романи про Осу Форс були міцно закорінені в буденність шведської поліції. Але у випадку з «Міленіумом» вона мала намір дозволити собі дещо бунтівний сюжет. Міжнародні інтриги, можливо, викриття деяких місць, які відвідала під час своїх подорожей.

Першою їй спала на думку Мексика. Наркокартелі, які проникли на політичну арену і позбулися незручних журналістів. Якраз завдання для Мікаеля Блумквіста. Ще й на додачу конфлікт на кордоні з США. Саландер могла б зламати комп'ютерну мережу картелів і зірвати постачання. Сцени буцімто з бойовика. Мотоцикли

в джунглях, вирішальний поєдинок на контрабандному кораблі. Є з чого вибирати.

Юлія, як зазвичай, записала ідеї на різнокольорових папірцях і приклеїла їх на стіну в кабінеті. Коли в неї буде їх десь п'ятдесят, можна починати об'єднувати в блоки і можливі варіанти послідовності подій. Скелет ожив і помахав їй, як лялька на мексиканському святкуванні Дня мертвих. Вона кивнула і сама собі посміхнулася. Міленіум, а щоб вам!

З видавництва зателефонували за тиждень. Не дуже легко було знайти компетентного хакера, бо вони ж оголошення в газетах не залишають, власне навпаки! Але через знайомого знайомого ще одного знайомого їм усе ж вдалося звідкись викопати особу на ім'я Кім Ріббінг, яка, між іншим, має досвід роботи із захисту корпоративних даних шляхом зламу систем безпеки з метою виявлення її вразливих місць.

— Ріббінг? — сказала Юлія. — Є ж такий шляхетний рід. Це те ж саме прізвище, як в Магдалени Ріббінг?

— Не маю жодного уявлення, — відповіла директорка видавництва Луїс Грангаген, яка завжди розмовляє так, ніби в неї ось-ось закінчиться повітря.

— А Кім? — продовжила Юлія. — Це чоловік чи жінка? Хлопець чи дівчина?

— Це не я спілкувалася з тією особою, — задихалась Луїс. — Але нам запропонували зустріч в «Еспресо-гаус» на вулиці Вестерлонггатан. Завтра о дванадцятій годині. Годиться?

— Авжеж, годиться. Але як я маю його чи її впізнати?

— Та особа написала, що впізнає тебе.

— Ага, навіть так.

Коли вони закінчили розмову, Юлія сіла за комп'ютер занотувати кілька питань, які вона хотіла обговорити з тією особою. Вона відчула порожнечу в голові, бо не знала, звідки почати. Юлії просто треба було попросити цю Кім чи цього Кіма пояснити їй основи хакерства і сподіватись, що щось їй буде незрозуміло і в неї виникнуть додаткові запитання.

Наступного дня Юлія прибула до кав'ярні на десять хвилин раніше, озброєна нотатником і кульковою ручкою. Вона замовила капучино, ще додатково шот еспресо, і сіла за столик біля вікна. Це був кінець січня 2019 року, і люди за вікном брели вулицями, вкритими слякотою, стиснувши зуби. Майже всі були одягнені в обтислі пухові куртки, які стали щоденною уніформою середнього класу.

Юлія не збагнула, як так сталося, але коли вона відвернулася від вікна, то з іншого боку столу вже сиділа людина. Людина, від вигляду якої зіниці у Юлії розширились.

— Кім? — запитала вона і отримала у відповідь кивок.

Кім Ріббінг був дивним видінням. У нього, бо це саме він, було чорне як смола і гладенько зачесане волосся, яке сягало йому аж до живота і мало вигляд рамки навколо його білого і крихкого, як порцеляна, обличчя. Один зайвий рух біля нього — і воно може тріснути. Його губи були тонкі, а ніс маленький і трохи кривий, але найбільше вражали його очі. Вони були великі і такі світло-блакитні, що здавалися прозорими. На тлі чорного волосся вони наче підсвічувались ізсередини ультрафіолетовим сяйвом.

Юлин погляд сковзнув від обличчя Кіма до його тулуба. Вигляд нижче голови не зробив його образ менш суперечливим. Кім був схожий на справжнього представника гард-року чи, може, навіть дез-металу, але, замість шкірянки і футболки з гуртом *Entombed*¹, на ньому був товстий старомодний плащ із широкими бортами, а під ним чорна водолазка з черепашкою Скальман зі шведського мультику «Бамсе»².

Це було так несумісно, що Юлія не змогла втриматись і запитала:

¹ Шведський дез-метал-гурт, який був заснований 1987 року під назвою *Nihilist*. Став одним із перших представників скандинавського дез-металу.

² «Бамсе — найсильніший ведмідь у світі» — популярний шведський комікс і персонаж.

— Скальман?

— Угу, — сказав Кім. — Мій кумир. А хто твій?

Юлія знала, що в неї кумирів не було, але щоб таки відповісти на запитання, сказала:

— Не знаю. Малала¹, може.

Кім кивнув.

— Вона непогана. Але Скальман кращий.

Юлія не знала: він був серйозний чи жартував, перевіряючи, як далеко вона зайде, як довго згодна підігравати.

Вона зважила, що йому могло б бути від двадцяти п'яти до тридцяти, отже, майже на двадцять років менше, ніж їй самій, ну і почуття гумору, вочевидь, в нього теж спільне не з Юлиним поколінням. Або ж він таки справді дивний.

Юлія спершу хотіла запитати Кіма, як він ставиться до Маленького Скутта, кролика, найкращого приятеля Скальмана, але передумала і вирішила перейти до справи.

— Я так розумію, ти — хакер?

— Взагалі-то крєкер, але якщо тобі більше подобається хакер, нехай.

Юлія розгорнула нотатник і запитала:

— В чому різниця?

— Хакер — це той, хто вкрай цікавиться комп'ютерами і програмуванням. Крєкер же ламає системи захисту програмного забезпечення. Крєкери можуть належати до групи білих або чорних капелюхів.

Кім вичерпно пояснював, а Юлія записувала. Як вона і сподівалась, у неї з'явилися додаткові запитання, і Кіму довелося детально описувати, яка функція у трояна і що таке макрос. Він був терплячим, попри її необізнаність, і Юлія помітила, що вона з захопленням спостерігає за його тонкими руками, які граційно плывуть повітрям, коли він щось пояснює. Кожен його рух був чітко зважений, наче у танцюриста.

Минула година, і від усіх нових понять і взаємозв'язку між ними в Юлії запаморочилось у голові. Але все одно цих нових знань

¹ Малала з'являється в одному з епізодів мультфільму «Бамсе» як персонаж, що репрезентує важливість освіти та прав жінок.

Напис на воді

мало б вистачити для того, щоб зімітувати більшу обізнаність, ніж було насправді. Потрібно зробити так, щоб читачі на початкових етапах засвоїли ази термінології, а решту вони вже приймуть як є. Юлія відклала кулькову ручку і потерла очі.

— Нащо тобі це все треба? — запитав Кім.

— Люди з видавництва тобі хіба не сказали?

— Не зовсім. Повідомили лише, що це ти. І що тобі потрібна допомога.

Юлія озирнулася навколо, нахилилась уперед і стишила голос.

— Безсумнівно, що це величезна таємниця, але я писатиму продовження роману «Міленіум».

Якщо Юлія сподівалась якось вразити Кіма, то на неї чекало розчарування. Він навіть не звів своєї тонкої брови, а лише сказав:

— А що не так із твоїми?

— Ти їх читав?

— Перший так. Як на мене, так собі.

— Другий кращий.

— Як скажеш.

Юлію трохи образила як байдужість Кіма до її великого проєкту, так і його думка щодо дебютного роману. Ну гаразд, вона сама теж не вважала, що це блискуча робота, але це ж не причина *казати* це вголос. Вона промовила понуро:

— Ну, вочевидь, ти і так знаєш, що не так із моїми книжками.

Кім стеноув плечима.

— Вони кращі, ніж більшість книжок.

— Ти ж сказав, що вони, на твою думку, так собі?

— Більшість погані.

Під час роботи в поліції Юлія кількесот разів провадила допит. Частина людей кололась одразу, як яєчко, по якому достатньо легенько постукати, до інших був необхідний жорсткіший і триваліший підхід. А були і такі, по яких навіть постукати не можна було, бо вони вислизали. Здавалося, що Кім якраз належить до цієї останньої категорії, і Юлія взагалі його не розуміла. Незважаючи на його показну крихкість, у ньому було щось *недосяжне*, і це її дещо спантеличувало.

— Хай там що, дякую за допомогу, — сказала Юлія. — І цінну інформацію. Може виявиться, що в мене ще виникнуть питання під час роботи. Може, даси...

Кім дістав свій телефон, запитав її номер, потім набрав його. Жінка зберегла його номер у контактах під іменем Кім Крекер і запитала:

— Стосовно оплати... Як я можу?..

Кім зробив один зі своїх широких елегантних жестів рукою і сказав:

— Нічого не треба.

— Але якось я ж маю віддячити?

З невідомої причини Кім зажурився, коли відповів:

— В мене вже все є.

— Ага, навіть так.

Вони поодягали на себе плащі, що висіли на спинках крісел. Борти на плащі Кіма були з чорної овечої вовни, і Юлії згадалась світлина художника Андерса Сорна, на якій той був одягнений у майже ідентичний плащ. Фото було зроблене років сто тому. Навіть у блідо-блакитному погляді Кіма було щось стародавнє, начебто хтось набагато старший сидів у його черепі і визирав назовні.

Вони вийшли на вулицю, мокру від розталого снігу. Кім дістав пачку цигарок «Камел Блу», яку відкрив і протягнув Юлії. Вона була постійним курцем більш як двадцять років, але їй здебільшого вдалося кинути курити п'ять років тому. Жінка могла викурити одну чи дві цигарки у товаристві, наприклад, на книжковому ярмарку, але загалом палінню настав край. Ну, що тут скажеш, зараз вона теж ніби в товаристві. Юлія дістала цигарку, Кім клацнув запальничкою «Зіппо», а потім дістав одну для себе. Вони курили якийсь час у тиші, аж поки Кім не сказав:

— Ти десь тут живеш?

Юлія махнула в напрямку Вестерлонггатан.

— Атож. Біля площі Єрнторгет.

Кім кивнув і буденним тоном, яким зазвичай кажуть про погоду, запитав:

— Займемось сексом?

Дим пішов не в те горло, і Юлія кашлянула. Вона покашляла трохи довше, ніж було необхідно, лишень щоб виграти трохи часу, і сказала:

Напис на воді

— Ти ж помітив різницю у віці, правда ж?

Кім витріщив очі і видавався справді розгубленим, а потім сказав:

— Ну і?

— Ну, нічого, це я просто.

— Що саме мені потрібно знати? Що я не стану... батьком?

Юлія відкашлялась востаннє і сказала:

— Може, нам не обов'язково це вирішувати зараз. Можливо, вип'ємо по келиху вина, ну, а потім.... побачимо, як почуватимемось.

З виразу обличчя Кіма було зрозуміло, що, на його думку, ось така соціально прийнятна поведінка була абсолютно безглуздою. Юлія затягнулась так глибоко, що її голова, вже звикла до нікотину, пішла обертом. Вона вже більше року ні з ким не спала, востаннє, коли її на п'яну голову підчепили на книжковому ярмарку, і від самої лише згадки про секс у неї засмоктало в животі. Жінка глипнула на Кіма, який незворушно розглядав вітрину магазину з сувенірами. Лосі у шоломах вікінгів.

Юлія була у пристойній формі завдяки правильному харчуванню і відвідинам спортзали кілька разів на тиждень. Коли вона важила більше шістдесят кілограмів, то карала себе кількатижневою дієтою на основі порошкових замінників їжі, доки її вага не падала на ідеальну позначку — п'ятдесят сім кілограмів. Жінка почувалась комфортно у своєму тілі і знала, що має непоганий вигляд, як на свій вік. «По-детективному гарна», як сказав залицяльник на книжковому ярмарку. «По-поліційному чарівна», як жартував її колишній чоловік Йонні в ті рідкісні випадки, коли глузував.

Юлія не була з лякливих: вона легко могла прибрати всі емоції зі свого обличчя, якщо поруч крутився якийсь вмазаний залицяльник, та залишатися холоднокровною навіть за найжахливіших погроз. Але все одно пропозиція Кіма в ній викликала гарячий трем. Можливо, це залежало не так від того, що він був набагато молодшим від неї, як від того, що це був саме він, той, кого вона взагалі не розуміла. Водночас її це вабило.

3

Вони докурили і пішли разом вулицею Вестерлонггатан не розмовляючи. Ще ніколи такого не було, щоб Юлії аж так прямолінійно пропонували секс, принаймні не ось так серед білого дня, тож у неї відібрало мову. Але вони не могли не балакати, бо інакше ситуація б здавалась штучною, такою собі угодою в тиші. Юлія збадьорила і запитала:

— Як сталось, що ти так добре тямеш у комп'ютерах?

— Я працював із комп'ютерами. Допоки не навчився всього, чого можна навчитись.

— Ого. А що ти робив потім?

— Потім перестав.

— І з чим ти працюєш зараз?

— Ні з чим.

— Але за що ти живеш?

— Як я й казав. У мене вже все є.

Вони підійшли до Юлиних вхідних дверей, вона ввела код і штовхнула важкі двері. Мармур на сходах, які вели до квартири Юлії, був пошарпаний від століть ходіння по ньому. Юлії подобалась історичність та унікальність цього будинку, тут вона краще почувалась як удома, порівняно з квартирою в Багармоссен, де протягом двадцяти років жила разом із Йонні.

Юлія мешкала в чотирикімнатній квартирі площею дев'яносто квадратних метрів, за яку вона заплатила одинадцять із половиною мільйонів шведських крон. Сам лише вид на площу Ернторгет із кутового вікна вітальні, либонь, коштував пів мільйона. Кім повісив свій плащ на вишуканий гачок із чавуну, який Юлія придбала в Італії. Вона завжди намагалась привезти зі своїх поїздок щось, що могло б матеріалізувати ці спогади в неї вдома.

Юлія зиркнула на напіввідчинені двері у спальню зі старанно застеленим ліжком. Тепла хвиля знову пробігла по її животу і далі

Напис на воді

вниз. Горло стиснулось, і вона второпала, що банально *нервує*. Келих вина, найімовірніше, не завадив би. Кім ніяк не прокоментував охайно прибрану квартиру з ретельно вибраними меблями з магазинів «Ленна і Міо» і кількома предметами розкоші зі «Свенскт Тенн»¹. Лише в кабінеті Юлії дозволялося трохи хаосу.

Вони зайшли в кухню, і Юлія відкоркувала пляшку «Бароло». Кім сів біля маленького столика поряд з вікном, взяв у руки бінокль, який лежав на підвіконні, і запитально підняв його в бік Юлії.

— Ой, мені трохи соромно, — сказала Юлія і щедро налила у два великі келихи. — Не знаю, чи я хочу...

— Тоді не треба.

Юлія поставила келихи на стіл і сіла навпроти Кіма. Його прямота її обеззброювала, тож вона вирішила розповісти, і показала на історичний ресторан «Юллене Фреден»², який розмістився на краю площі.

— Це «Юллене Фреден», бачиш? Щочетверга у Шведській академії³ відбуваються наради, після яких вони йдуть туди. Ближче до вечора буває таке, що виходять звідти, ледь тримаючись на ногах. І ось я тут сиджу і слідкую за ними, щоб раптом... ну, може, побачу, як Горас Енгдаль⁴ упаде на вулиці чи щось таке. Поки що нічого подібного не сталося.

— Ясно.

Юлія добряче ковтнула вина, щоб хоч якось змити зніяковілість, яка вібрувала в неї в грудях, і запитала:

— Думаєш, тут відгонить божевіллям?

— Тут відгонить самотністю.

Юлине коло знайомств не було величезне, лише кілька подружок, із якими вона час від часу бачилась, тому так, насправді вона

¹ Шведський бренд, відомий своєю продукцією в галузі дизайну інтер'єру. Назва в перекладі означає «шведське олово».

² Відомий ресторан у Стокгольмі, заснований 1722 року. Вважається одним із найстаріших ресторанів у країні і має багатий історичний спадок. Назва в перекладі означає «золотий мир».

³ Установа заснована 1786 року, займається розвитком шведської мови та літератури. Вона також присуджує Нобелівську премію з літератури.

⁴ Шведський літературознавець, критик і письменник.

була відносно самотньою, але це був її власний вибір, чи не так? Водночас вона усвідомлювала, який вигляд збоку може мати жінка, яка сидить біля вікна в кухні і підглядає за сп'янілими членами Шведської академії.

— А ти? — запитала вона. — Ти самотній?

— Так, — сказав Кім з такою ж очевидністю, як і завжди. — Я надзвичайно самотній.

Коли він піднявся зі свого місця, Юлія поспішила ще раз добряче ковтнути вина. Кім нахилився до неї, обхопив долонями її обличчя і поцілував. Щось магічне сталося з його губами, коли вони торкнулися уст Юлії. Попри те, що здавалися тонкими і напруженими, вони начебто розчинилися і, як губка, вмить стали м'якими і вологими. Вона відповіла на поцілунок і поклала руку йому між ніг, де почало твердішати щось достатньо велике.

— Гарзд, — зашепотіла вона. — Добре, давай.

Поки вони йшли у спальню, Юлія зосередилась на розслабленні у легкому сп'янінні, яке в неї викликало двісті мілілітрів вина. Коли підійшли до ліжка, Кім зняв із неї блузку.

— Даруй, — сказала вона. — Дай-но я...

Ситуація була ніякова, вона хотіла якнайшвидше покінчити з підготовкою, тому відвернулась і роздяглася. За спиною вона почула брязкання і шурхіт: одяг Кіма теж упав на підлогу. Дещо по-дитячому Юлія схрестила руки на грудях й обернулась до Кіма. Від побаченого в неї перехопило подих.

Під час роботи в поліції вона багато що бачила, але це було щось нове. Тіло Кіма вкривало мереживо великих і маленьких шрамів, сотні і ще сотні. Але ані цятки на обличчі, статеві органи і руки також без рубців. Навіть на шиї, посередині, було видно кілька шрамів, і, може, саме тому Кім був у гольфі. Його тіло мало такий вигляд, ніби чоловіка щодня впродовж кількох років використовували як дощечку для нарізання.

— Боже мій, — сказала Юлія не дихаючи. — Як це?..

— Спершу це була справа рук іншої людини, — сказав Кім. — А потім я продовжив сам.

— Хто-о?

— Не дуже хочу це обговорювати, якщо ти не проти.

Напис на воді

— Звісно, я лише...

— Я більше цього не роблю, якщо це те, що тебе цікавить. Це було кілька років тому.

Юлія кивнула, Кім підійшов до неї й обійняв. Вона теж обійняла його і руками погладила вузлувату, вкриту прожилками шкіру на його спині. Як йому вдалося так себе порізати *на спині*? Вона відчувала, як його прутень гаряче пульсує біля її живота. Схопила його і збагнула, що, як вона і підозрювала, він був якраз такого розміру, як треба. Не випускаючи його з рук, вона задкувала до ліжка, впала на спину і відкрилась для нього.

Зміст

I. Юлія та Кім	11
II. Терне	53
III. Астрід	123
IV. Терне 2	179
V. Стокгольм	221
VI. Шанхай	249
VII. Гуанабо	333
VIII. Гавана	355
IX. Ставангер	415
Епілог	447